Y. Erdoğan
TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Sayı: 30 / 250 Krş. / Siyasi Gazete / 22.8. 1977

ULUSAL DEMOKRATİK CEPHE

•

«Asayiş» Nasıl Sağlanır?

•

Proleter Enternasyonalist Tutum (Devrimci Yol'a Cevap)

•

MESS'E KARŞI

İşçiler Grevde Patronlar Saldırıyor

•

«Emeğin Birliği» Ve Eleştiride Tutum

TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Siyasî Gazete

Sahibi :
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Md. :
Süleyman ASLAN

Yönetim yeri
Ticarethane Sokak No: 12/7 A.
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi - Baskı :
MURAT MATBASI
Koll. Şrt.

Abone Şartları
Yurt içi - yıllık 120 lira 6 aylık 60 lira
Yurt dışı iki katıdır.

SON BASKI TARİHİ

20/8/1977

İÇİNDEKİLER

ULUSAL DEMOKRATİK CEPHE . . 3

Asayiş Nasıl Sağlanır? 4

Polis Baskınları ve «Anarşi» Sahtekârlığı 5

PROLETER ENTERNASYONALİST TUTUM (Devrimci YOL) 7

BİRLİK SORUNU ELEŞTİRİDE DEVRİMCİ TUTUM VE... EMEĞİN BİRLİĞİ 8

ANARŞİZM NEDİR? 9

İŞÇİLER GREVDE PATRONLAR SALDIRIYOR 12

NİTEKİM TENG GELDİ 15

BİR SÖYLENTİ 15

MAPUTO ve AFRİKA'NIN GÜNEYİNDE DEVRİM . 16

Okuyucu Köşesi :

«Bağımsız Türkiye» yöneticilerine,

Gazetenizi İstanbul'da devamlı takip etmekte idim, fakat yaz tatiline girilince (hukukta öğrenciyim) gazeteyi bulmakta zor luk çekiyorum. Ayrıca köyde hal kı bilinçlendirebilmek için sizin gazeteniz kadar faydalı bir şey göremiyorum. Bunun için biz... köyü gençliği olarak derginize abone olmaya karar verdik. Çek numaranızı bilmediğimizden parayı gönderemiyoruz. Bize 9.7.1977 tarihinden sonraki gazeteleri ve abone şartlarını bildir menizi istiyoruz.

Aydın... köyünden bir devrimci

●

Sayın yetkiliye,

Çıkmakta olan «Bağımsız Türkiye» isimli derginin birkaç sayısını izledim. Gayet güzel. Bundan böyle abone olup, devamlı izlemek istiyorum. Ayrıca geçmiş bütün sayıların hepsini istiyorum.

Konya, Ilgın'dan bir devrimci

●

«Bağımsız Türkiye» yöneticilerine,

Gazetenizi başından beri izliyorum. Birlik sorunu üzerine gazetede çıkan yazılarda en gerçekçi tavrı koydunuz. Sizleri kutlamak isterim. Bugün, çeşitli çevrelerce reddedilen bu tavır ilerde mutlaka Türkiye devrimci hareketini birleştirecektir. (...) Mücadelede başarı bilinçli azmin sonucudur.

Devrimci selamlar

Ankara'dan bir devrimci

●

ARKADAŞLAR,

BAĞIMSIZ TÜRKİYE'yi izliyoruz. Biz buradaki işçi arkadaşların gazetemizden isteği var: bunu yoldaşca duygularla istiyoruz. Çalışmalarımızı daha bilinçli şekilde yürütmek için yok sun olduğumuz teorik kitapları bize ulaştırın. Kitap burada bizim için bir sorun halinde. E-MEKÇİ'nin çıktığını duyduk en kısa zamanda bizlere ulaştırın.

Ben burada arkadaşlarla görüşüp konuşuyorum, ancak bilinçlendirme çalışmaları başka yetenekler de istiyor. Kişisel yeteneklerimiz her zaman uygun olmuyor. Onun için okuyup okutabileceğimiz kitapların en kısa zamanda bize ulaşması gerekmektedir.

Bizim çizgimizdeki bütün arkadaşlara çalışmalarında başarılar. Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye!

Kahrolsun Faşizm!

Almanya'dan Bir İşçi

●

BAĞIMSIZ TÜRKİYE GERÇEK OLACAK!

(...) Kararlı mücadelemiz, sabırla yoğrulup bizi zafere ulaştıracak. Partimizi proletaryanın öncü birliği durumuna getirdiğimiz zaman, o çabayı gösterdiğimiz zaman sapmaların ve küçük burjuva reformizminin hareketi etkilemesinin önüne geçmiş olacağız. Yeter ki biz siyasi çizgimizin doğruluğuna inancı, yitirmeyelim. Yeterki doğ ru çizgimizin devrimciler üzerinde egemen olması için gereken çalışmayı yürütelim. Bunda inat, bunda sabır, bunda fedakarca çalışma azmi bizi başarıya ulaştıracaktır.

Tüm arkadaşlara selam.

Bir Öğrenci

BAŞYAZI:

Ulusal Demokratik Cephe

DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler tüm ilerici örgüt ve güçleri Ulusal Demokratik bir cephede birleşmeğe çağırdı. Amaç İkinci MC'yi iktidardan düşürmek. Böyle bir çağrıyı ilke olarak her gerçek demokrat olumlu karşılar. Gerçekten, hangi siyasi inançta olursa olsun, faşizme karşı olan tüm kişi, çevre ve örgütlerin birinci kanlı MC faşist iktidarının devamından başka birşey olmayan bugünkü iktidarın düşürülmesi için saf birliği halinde mücadele etmeleri önde gelen yurtseverlik görevidir. Bu göreve sırt çeviremeyiz.

Ancak, DİSK çağrısıyla ilgili olarak, anti - faşist saflarda cephe birliği anlayışına ters düşen bazı tutum ve davranışlara dikkati çekmeden geçemeyiz. UDC çağrısı birçok ilerici çevrelerce Türk - İş Genel Başkanı Halil Tunç'un İkinci MC'ye karşı genel grev önerisine karşılık bir politik jest olarak değerlendirilmiştir. Bu çevreler, çağrıda bulunanların gerçekten geniş kapsamlı bir anti - faşist cephenin kurulmasını amaçlamadıklarını ve bu çıkışlarının, daha önce olduğu gibi, arkası gelmiyeceğini, nitekim çağrı ile ilgili olarak herhangi bir somut girişimde bulunulmadığını ileri sürüyorlar. Biz bu denli kötümser olmak istemiyoruz.

DİSK içinde etkin durumda bulunan bir siyasi grubun başından beri Demokratik Cephe anlayışıyla tam ters düşen tekelci ve sekter bir tutum içinde bulunduğu bilinmektedir. Bu tekelci tutum terkedilmedikçe demokratik güçler arasında gerçek bir anti - faşist güçbirliğinin kurulmasına katkıda bulunulamaz. Tekelci ve sekter tutumla «cephe» adı altında gerçekleştirilecek olan herhangi bir güçbirliği sen - ben - bizimoğlan'la süregelen ahbap - çavuş dayanışmasının başka ad altında sürdürülmesinden başka şey olmayacak.

Şu iyice anlaşılmalıdır: Bilimsel Sosyalizmi eylem kılavuzu bilen hareketin birliği başka şeydir, tüm demokratik güçlerin katılacağı ulusal ve demokratik hedeflere yönelmiş bir anti - faşist cephe başka şey. Birincisi temel ilkelerde ve bir siyasi platform konusunda anlaşmış ve birleşmiş, sosyalizme yönelik devrimci mücadeleyi sürdürmede taktik ve strateji konusunda görüş ve eylem birliği halinde proleter devrimcilerin işidir. İkincisi siyasi inancı ne olursa olsun, sosyalizmi benimsesin benimsemesin, her gerçek demokratı, her yurtseveri ilgilendiren bir sorundur. Elbetteki en bilinçli, en tutarlı demokratlar olarak sosyalistler faşizme karşı demokratik cephenin oluşmasında belirleyici rol oynamakla yükümlüdürler. Ama bu işin onların tekelinde olmadığı, hatta olmaması gerektiği, sosyalistlerin sağındaki siyasal çevrelerin ve örgütlerin cephe içinde kendilerini baba evinde hissetmeleri için gerekli ortamın yaratılmasının zorunlu olduğu bir gerçektir.

Sorun somut olarark konduğunda, bugün Türkiye'de İkinci MC'yi iktidardan düşürmeyi amaçlayan bir demokratik cephe, eğer gerçekten «cephe» olacaksa DİSK ve yandaşı bilinen bazı demokratik kuruluşlardan ibaret kalamaz, bu cephe yığınsal niteliğe kavuşabilmek için mutlaka Türk - İş tabanını da, CHP tabanını da kapsamalı, Türkiye'de çok önemli bir birikimi temsil eden sosyalist hareketin partileşmiş, partileşmemiş kesimlerinin gerçek temsilcilerini cephe içinde yerlerini almalarını sağlamalıdır. Bu yapılmadıkça DİSK Genel Başkanının bu son çıkışı da daha önceki birleşme çağrıları gibi bir politik jestden ibaret kalır.

Böylesine geniş ölçüde faşizme karşı cepheleşmeyi sağlamak için kendine güvenden gelme politik esneklik ve kavrayış şarttır. Emekçi yığınların geniş kesimlerini etkiliyebilen CHP gibi, Türk - İş gibi kuruluşlar bu konuda olumsuz şartlanma içindedirler. Türkiye solunun en geniş kesimleri kararlı ve tutarlı bir mücadele ile bu şartlanmayı kırabilirler.

Bizde politik literatürde «cephe» deyimini bugüne dek daha çok sağ kanat kullandı. Demokrat Parti'nin «Vatan Cephesi» demagojisi hatırlardadır. Son olarak ikibuçuk yıl halka kan kusturan, işbirlikçi Demirel başkanlığındaki iktidarın adı da cephe idi. Bu bakımdan kamu oyunda bu sözcüğe karşı bir şartlanma oluşmuştur. Egemen çevrelerin «imtiyazsız sınıfsız kaynaşmış bir kitleyiz», «herşeyin üstünde milli birlik» sloganlarıyla ifade edilebilen sömürücü sınıfları gizlemeyi ve emekçilerin demokratik mücadelesine engel olmayı amaçlayan propagandası CHP yönetiminin de bir

bakıma buna sahip çıkmasıyla belli ölçüde etkinlik kazanmıştır. Halk Partisi lideri her türlü cepheleşmeğe karşı olduğunu söylemiştir. Oysa işbirlikçilerin faşizmin karşısında bağımsızlık ve demokrasi cephesinin kurulmasını istemek ve tüm demokratik güçleri böyle bir cephe çatısı altında birliğe çağırmak en ilkel bir yurtseverlik hakkı ve görevidir. Etkin mücadele ile CHP yönetiminin bu konudaki olumsuz tutumu giderilebilir ve giderilmelidir.

Türk - İş gibi bugüne dek Amerikancı sendikacılığın temsilcisi durumunda olan bir kuruluşun, çatısı altında faşist partilere bağımlı sendika liderlerini barındıran bir kuruluşun genel başkanının İkinci MC'ye karşı Genel Grev önerisinde bulunması, buna bir CHP - AP koalisyonu eklemiş olsa da önemli bir gelişmedir. Elbetteki Türkiye'nin demokratik güçleri CHP - AP koalisyonu istemini olumlu karşılayamazlar. Böyle birşey hatta uzun vadede bugünkü iktidardan bile kötüdür. Ve, herhalde taktik düşüncelerle olacak bizzat Ecevit'de böyle bir öneride bulunmuş olmakla birlikte, uzun vadeli bir CHP - AP koalisyonu, CHP için siyasi intihar demektir.

Elbetteki Tunç'un genel grev önerisinde sendikal alanda kariyerist düşünceler de rol oynamış olabilir. Ancak bizce burada asıl tayin edici etken Türk - İş tabanını oluşturan geniş işçi yığınlarının MC'nin birincisini de ikincisini de işçi sınıfına karşı olan iktidarlar saymasıdır. Ve Halil Tunç, Genel Grev önerisiyle temsil ettiği örgüt tabanının demokratik bir iktidar özlemlerini belli ölçüde dile getirmiştir. Böyle koşullarda cephe önerisinde bulunan kimse Türk - İş tabanının katılmasını (ki, bu taban katılmadıkça cephe oluşmaz) sağlamak amacıyla, her türlü sendikal rekabet düşüncesi dışında içtenlikle ve dürüstlükle hareket etmesini bilmeli ve dostu düşmanı bu erdemlerine inandırabilmelidir. DİSK yönetimi için bunu başarmak bir hayli zor olacağa benzer.

Bugün Türkiye'de temel ilkelerde, özellikle emperyalizm ve faşizm gibi belli başlı kavramlarda anlaşma durumunda olan, şimdilik tek bir parti çatısı altında birleşme durumunda olmamakla birlikte, birliğini kurma sancıları içinde kıvranan bir proleter devrimci hareket var. Bu hareket kentde olsun kırda olsun pek önemli bir sosyalist birikimi temsil eder. Bu hareketi hesaba katmadan meydana getirilecek olup - bittiler kaçınılmaz olarak başarısızlığa uğrayacaktır. Faşizme karşı demokratik cephenin en bilinçli, en fedakâr, en yiğit kesimini bu hareket oluşturacaktır. Cephe önerisinde bulunanlar eğer bu gerçeği değerlendiremezlerse, bu yoldaki çıkışlarının bir gerçek cephe ile değil, yeni ad altında bir fraksiyon hareketi ile sonuçlanacağını iyi bilmelidirler.

İkinci MC'yi düşürmek için,

Faşist cepheyi elde ettiği mevzilerden gerilere sürmek için,

Faşizme karşı direniş cephesinde birleşelim!

Asayiş Nasıl Sağlanır?

Televizyon ekranında politikacılar boy gösterdiler. Türkiye'nin birinci sorunu haline gelmiş olan kamu güvenliğinin «asayişin» nasıl sağlanabileceği konusunda görüşlerini bildirdiler. Özetlemek gerekirse MHP ve biraz nazlanarak ona katılan AP sözcülerinin görüşlerine göre, asayişi bozan «uluslararası komünizmin yerli ajanlarıdır, bunlar solcular, anarşistlerdir, bunlara karşı devleti savunmak gerekir, bu işi de yalnızca polisi, jandarması, MİT'i değil devlet kuvvetleri dışındaki silahlı örgütler de yapabilir. Yani faşist komandoların işlemiş oldukları siyasî cinayetler «milliyetçilerin uluslararası komünizme karşı doğal tepkisidir».

Böylece, İkinci MC iktidarının iki partisi birkez daha şecaat arzediyor ve emirlerindeki kolluk kuvvetlerinin taraflı olarak faşist saldırganları koruyup devrimcilere karşı kullandıklarını itiraf etmiş oluyorlar.

Öteki iki parti sözcüleri CHP'li Necdet Uğur açık bir dille, MSP'li Korkut Özal daha çekingen bir ifadeyle devletin kolluk kuvvetleri tarafsız hareket etmedikçe bu ülkede asayişin sağlanamıyacağını ifade ettiler. MSP sözcüsünün İkinci MC iktidarının asayiş konusuyla doğrudan doğruya ilgili İçişleri Bakanı olması çelişkili bir durum yaratıyor.

AP ve MHP sözcülerinin bu konudaki demeçleri faşizmin üniformasız vurucu gücü tarafından işlenen siyasî cinayetlerin süreceğinin ilânından başka şey değildir. Burada polise, jandarmaya açık dille faşist katillere arka çıkma görevi verildiği de açıklanmıştır. Bu koşullarda, hükûmet sözcülerinin «asayiş» dedikleri şeyi sağlıyamayacakları açıktır. Özünde işbirlikçilerin faşist cephesinden çok daha etkin, çok daha güçlü bir toplumsal birikimi temsil eden Türkiye yurtseverleri faşist komando - kolluk kuvveti - ve öteki dışa bağımlı terörist mihraklar karşısında başının derdine çare bulma durumuna itilmiş bulunmaktadır.

İkinci MC iktidarı halka çok pahalıya patlayan deneylerle bu alandaki aczini birincisi gibi gözler önüne serecektir.

Asayiş, Türkiye'nin bugünkü koşullarında nasıl sağlanır? Bu bir toplumsal düzen sorunu değil. «Yani sosyalizm bu sorunu da çözümler. Burjuva düzende asayişsizlik kaçınılmazdır» denemez. Burada söz konusu olan burjuva hukuk devleti yasalarının uygulanıp uygulanmamasıdır. Burjuva egemenliği altında da bunun olanağı olduğu kanıtlanmıştır. Bir kıyaslama yapalım: Yunanistan'da bir faşist cunta dönemi oldu. Burjuva hukuk devleti kuralları çiğnendi, insanlara işkence yapıldı, devrimciler zindanlara dolduruldu, canlara kıyıldı.

Bizde de 12 Mart dönemi oldu. Burjuva hukuk devleti kuralları çiğnendi. İnsanlara işkence yapıldı, idam sehpaları kuruldu, insan avları düzenlendi, canlara kıyıldı, zindanlar devrimcilerle dolduruldu.

Yunanistan'da da, bizde de burjuva politikacıların «normal şartlar» dedikleri koşullara dönüldü. Sıkıyönetim kalktı ve normal burjuva hukuk devleti mekanizması işler gibi oldu.

Parlamenter düzen işlemeye başlayınca Yunanistan'da da Türkiye'de de burjuva hükûmetler başa geçti.

Ama benzerlik burada bitiyor. Yunanistan'da uyanık bir kamu oyunun ve etkin demokratik güçlerin baskısıyla Karamanlis'in burjuva iktidarı faşist dikta döneminin sorumlularını mahkeme önüne çıkardı, yargılattı ve cezalandırılmalarını sağladı. Türkiye'de böyle birşey olmadı. Faşist terör örgütü, katilleriyle işkence uzmanlarıyla cezasız kaldılar ve kısa bir süre duraksadıktan sonra birkez daha faşist eylemlerine giriştiler. Sonuç Yunanistan'da can güvenliği var, Türkiye'de yok. Politikacıların deyişi ile Yunanistan'da asayiş var, Türkiye'de yok.

Kıssadan hisse: Türkiye'de asayiş nasıl sağlanır? İşkencecileri, siyasî katilleri mahkeme önüne getirerek, onları yargılıyarak ve yasa gereğince cezalandırarak. Yunanistan'ın Faik Türün'leri, Ali Elverdi'leri, Memduh Ünlütürk'leri burjuva hukuk devleti yasaları gereğince işledikleri suçların hesabını verdiler. Onun için Yunanistan'da asayiş var. Bunlar Türkiye yasaları gereğince cinayetlerin, işkencelerin hesabını verdikleri gün Türkiye'de de asayiş olacaktır. Bunu da sağlayacak olan şu ya da bu burjuva hükûmetin iyiniyeti değil, Türkiye'de demokratik güçlerin en etkin biçimde ağırlıklarını koymaları olacaktır.

Polis Baskınları Ve «Anarşi» Sahtekârlığı

2. MC iktidarı, Demirel ve Türkeş'in barış çağrıları ile başladı. Fakat faşist terör ve siyasi cinayetler azalmadı, çoğaldı. Siyasal amaçlı baskınlar sırasında polisin faşist komandoları kollayıcı tutumu sürüyor. Bu arada yüksek tirajlı renkli basın, dehşetengiz «sol terörist örgüt» edebiyatına, anarşi sahtekarlığına girişiyor. Bu toz duman içinde birinci devalüasyon ve arkasından da zam furyasının ilk perdesi başlatıldı.

İçişleri Bakanı MSP'li Korkut Özal'ın İstanbul'da asayiş konusundaki toplantısı yapıldığı günlerde, Ankara'da MHP'li bakanların da katıldığı Ülkü Ocaklıların cenaze töreninde devrim şehidi Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve arkadaşlarının mezarları, kudurmuş faşistlerce tahrip edildi; polisin bu konuda herhangi bir soruşturmaya giriştiği duyulmadı.

Aynı günlerde, eli silahlı Ülkü Ocaklı faşist komandolara en ufak bir müdahalede bulunulmazken devrimci öğrencilerin yurtları ve evleri basıldı.

Site Öğrenci Yurdu önündeki bankalarda oturan Ali Rıza Çimen, komandolar tarafından vuruluyor. Mahalli karakol gelip zabıt tutuyor, kurşun kovanlarının bulunduğu yerleri saptıyor, görgü tanıklarının ilk ifadelerini alıyor. Beklenen nedir? Tanıkların ifadelerinde ateş edildiği belirtilen komandoların barınağını basmak değil mi? Hiç olmazsa görünüşü kurtarmak için basılıyor da. Ancak ne gözaltına alınan vardır, ne de katiller bulunabiliyor. Devrimci öğ-

DÜŞTAV

rencilerin bulunduğu Site Yurduna baskın yapılıyor ve kim var kim yok gözaltına alınıp Emniyet Müdürlüğüne götürülüyor. Arkadaşları vurulanlar içerde ve katil zanlısı, silahlı saldırıda bulunan faşist katiller dışarda!

İçinde TEP Merkez Yürütme Kurulu ve gazetemiz sahibi M. Lütfi Kıyıcı'nın da bulunduğu Çapa'daki eve yapılan baskın da bu nitelikte bir icraat örneğidir.

Bir silah kullanma olayı ya da herhangi bir yere saldırı söz konusu olmadığına göre baskının gerekçesi yoktur. Ama bahane yaratılır: Komandoların barındığı Adana Öğrenci (!) Yurduna ateş edip kaçanlar bu eve sığınmışlardır! Polisin iddiası budur.

Amaçları ise komandoların yoğun olarak bulunmasına karşılık rahat olarak geçemedikleri bu sokaktaki evde kalanları etkisiz hale getirerek komandoların rahatça at oynatmalarını sağlamaktır.

Eve yapılan baskın sırasında çevredeki faşist komandolar şımarıkça havaya silah sıkarlar, toplum polisi ve 2. Şube polisleriyle takviyeli siyasi polis ekipleri buna en ufak bir müdahalede bulunmaz. Çevre halkı olayı ibretle seyreder.

Toplum polisi ve sivil polisler değişik bahanelerle devrimcileri coplamaktadırlar. Kimi, «Ben gözlüklü adamdan nefret ederim» diye copunu çalıştırmaktadır, kimi «siz altın baba, gürümüş anadan mı» doğdunuz? diye copu çalıştırmaktadır. Kimi «ulan gidin Sibirya'ya da rahat edelim» diye, kimi eline geçirdiği bir kâğıt parçasının «Sibirya'ya mı yoksa Çin seddine mi» benzediğini sorarak devrimci dövmektedir.

Evde ilk yakalanan yedi kişi minibüslerle Gayrettepe'deki Birinci Şube binasına götürülürler. Eve sonradan gelen üç kişi evi gözetim altında tutan polislerce alınarak onlar da Gayrettepe'ye getirilir.

Ertesi gün basının önüne çıkartılan on devrimci «yasak» yayınların ve telsiz haline getirilmiş bir radyonun (!) bulunduğu masanın etrafına dizilir ve böylece resimler çekilir. Baskını düzenliyen polis komseri zafer kazanmış havalarda sorulara cevap vermektedir. Bir gazetecinin radyoyu göstererek «Bu telsiz mi?» sorusuna «Henüz bizde bilmiyoruz» der. Bir gazetecinin Ömer Ülgenci'nin boynundaki cop darbesi ile meydana gelen morluğu göstererek soru sormasına ise «Karyolaya yanlış yattığı için olmuştur» diye cevap verir.

7 Ağustos 1977 pazar günkü gazetelerde, gayretkeş bazı polis görevlilerinin sızdırdığı söylenen sansasyonal haberler yer alır. Özellikle yüksek trajlı boyalı basın, «İstanbul'u dokuz yerden bombalıyacak gizli hücrenin yakalandığı» biçimindeki tahrikçi haberlerle, asayiş konusundaki polis operasyonunu sergiler.

Oysa bir hafta süren sorgulama sırasında devrimcilerin bu yönde hiçbir ifadesi yoktur. Bombacılıkla en ufak ilişkileri yoktur. İfadeleri arasında her hangi bir çelişki yoktur. Hatta evde bulunduğu söylenen üç silahı dahi sorgulama sırasında kabul etmezler.

Gözetim altına alınan on kişinin biri dışında tümü, savcılık tarafından mahkemeye bile çıkartılmadan serbest bırakılır. Tutuklanan arkadaşın suçu: «silah bulundurmak»tır. Faşist katillerin kol gezdiği bugünün Türkiyesinde, meşru müdafaa durumuna itilmiş bir yurtseverin canını korumak için silah bulundurmaktan başka çaresi var mıdır?

Tahrikçi boyalı basın, doğal olarak bu sözde gizli bombacı hücre mensuplarının serbest bırakılmasını sessizlikle karşılarlar.

Ancak olaylar bununla da bitmez. Gazetemiz sahibi M. Lütfi Kıyıcı, savcılıkça serbest bırakıldığı sırada Adliye koridorlarında polis tarafından yaka-paça alınıp tekrar Sirkeci Emniyet Müdürlüğüne götürülür. Polisin keyfi davranışları sürüp gitmektedir. Bir hafta gözaltında tutulup ifadesi alınan arkadaşımız, yeniden «gıyabı tevkif kararı var» gerekçesiyle alınmaktadır. Oysa böyle bir şey yoktur. Durum ertesi gün aydınlanır ve yeniden serbest bırakılır.

Kısaca, İçişleri Bakanı, asayişi iki ayda sağlayacağı, polisin «tarafsızlığını» savunduğu, polise yardımcı resmi olmayan bir başka güç tanımadığı yolunda demeçler vere dursun, durum eski tas eski hamamdır. Polisin keyfi davranışları sürmekte, faşist komandoların rahatça at oynatabileceği ortamı yaratarak «asayişi» sağlama çabası devam etmekte ve boyalı basın halkın beynini «anarşi» edebiyatı ile yıkamaya çalışmaktadır.

Proleter Enternasyonalist Tutum

Devrimci Yol dergisi **«Bağımsız Türkiye»**nin 28. sayısındaki «Proleter Enternasyonalizmi Üzerine» başlıklı yazı üzerinde duruyor ve bu yazıda kendisine yöneltilen eleştiriye cevap veriyor.

Biz, yazıda («Devrimci Yol»unda aralarında sayılabileceği bağımsız ve yaratıcı tutum içindeki proleter devrimci çevreleri kastederek) şöyle demiştik: «Bunlara göre hem ÇKP çizgisi (ki buna miliyetçi-revizyonist görüş) diyorlar hem SBKP çizgisini (ki buna modern revizyonist görüş) diyorlar, tüm ayrıntılarıyla eliştirilmelidir. ki, Türkiye devrimci hareketinin çizgisi doğru olarak saptanabilsin.

Bu tutum devrimin pratik sorunlarıyla karşı karşıya bulunmayan ve siyasi polemiği bir zihin sporu olarak değerlendiren sorumsuz aydın tutumudur».

«Devrim Yolu» buna karşılık olarak kendilerinin devrimin pratik sorunları içinde olduklarını belirtiyor ve buna kanıt olarak dökülen kanlarır verilren şehitleri gösteriyor. **«Devrim Yolu»** çevresinin Türkiye'nin bugünkü koşullarında devrimci pratiğin sorunları içinde bulunduğu, bu çevrenin proleter devrimci hareketin seçkin kesimlerinden birirni oluşturduğu tartışma götürmez. **«Bağımsız Türkiye»** bu gerçeği değerlendirecek durumdadır. Ancak **«Devrim Yolu»** bizim eleştirimizi yanlış anlamıştır. Biz «Devrimci pratiği dışında olduğumuz için proleter enternasyonalizmi konusunda hizmetimiz düşüyorsunuz» demedik. Devrimci pratiğin içindesiniz, prroleter enternasyonalizmi konusundaki tutumunuz bu durumunuza uygun olmalıdır. Bizantinizm size yakışmaz,» demek istedik.

Gene de aynı şeyi söylüyoruz. «Devrim Yolu» çenesinin proleter devrimci hareket içindeki yeri ile bu çevrenin devrimci pratikteki tutum ve davranışı, proleter enternasyonalizmi konusundaki yazılarıyla bir birini tutmalıdır.

Bu konudaki tutumumuzu burada bir kez daha özetliyelim;

● Hiç kimseyi (hangi örgüt, grup ya da şahıs olursa olsun) Marksist eleştirinin üzerinde tutmamak;

● Kulağa ne kadar devrimci gelirse gelsin, beyanlara değil, somut davranışlara önem vermek;

● Bilimsel sosyalizmin bütün insanlığın hizmetinde bir hazine olduğunu, kimsenin, hiçbir «merkezin» onu tekeline alamıyacağını bilmek, hazır devrim reçetelerine bel bağlamamak;

● Proleter enternasyonalizmine bağlılık, bu alanda payımıza düşeni yapmak, iktidarda veya muhalefette bütün dünyadaki devrimci hareketlerle, özellikle emperyalizmle doğrudan doğruya savaşan devrimci hareketlerle dayanışma;

● Sorunları gerçekleştirmekle yükümlü olduğumuz kendi devrimimiz açısından koymak, devrimci eylemimizin gerektirmediği kısır polemiklerden, bizantinizmden kaçınmak;

● Sosyalizmin bilimini yaratıcı ruhla Türkiye gerçeklerine uygulamak böylelikle devrimci çizgimizi saptamak, bu çizgiyi aynı ruhla yığınların eylemine çevirmek.

Buna «uluslararası devrimci hareket içinde bilimsel sosyalizm ve proleter enternasyonalizmi temeli üzerinde birliğin yeniden kurulması için bize düşeni yapmayı görev saydığımızı da ekleyebiliriz.

Bu tavır hem kendi ülkesindeki devrimin, hem de dünya devriminin sorumluluğunu taşıyan proleter devrimcisinin farzıdır.

DEVRİMCİ HAREKETİMİZİN ELEŞTİRİSİ

(1961 - 1971)
MİHRİ BELLİ
EMEKÇİ YAYINLARI
Fiatı : 20 TL.
Adres : Ticarethane Sokak No: 12/7 - A
Sultanahmet/İST.

Birlik Sorunu Eleştiride Devrimci Tutum Ve... «Emeğin Birliği»

Birlik sorunu... birlik sorunu diye diye gına geldi. Biz de, başka bazı sosyalist çevrerler de, bu konuyu sık sık ele aldı. Çözümlenmesinin şart olduğu, hareketimizin can alıcı sorunu olduğu v.b. gibi gerçekler hep vurgulandı. Gelgelelim, tüm bunlara karşın, birlik doğrultusunda bir arpa boyu bile ilerlenmediği bir gerçek.

Her fırsatta belirttik ki, hareketin birliğinin sağlanması daha çok pratik işidir. Yani, dergi sayfaları arasında çözümlenecek bir sorun değil bu. Dergi sayfalarının içinden (teoriden) devrimci eylem alanına inmek ve orada omuz omuza gelmek gerekir. Doğal ki, eylem de bu omuz omuza geliş, rastlantılara bağlı, ya da gelip geçici, düzensiz, kopuk kopuk dayanışmalar biçiminde olmamalı. Her eylemdeki birlik, bir sonraki eyleme daha da kenetlenmiş olarak katılmayı sağlayacak, adım adım örgütsel birliğe gidecek biçimde, bilinçli, düzenli ve bunun gerektirdiği diyalog içinde olmalıdır.

Evet bu böyledir ama, dergi sayfalarının, daha doğrusu teorinin hiç mi önemi yok? Kimsenin buna hayır diyeceğini sanmıyoruz. Eylem de biraraya gelebilmek, ilk kez, devrimimizin temel sorunlarında en azından asgarî bir birliği gerektirir. Devrim anlayışları taban tabana zıt, önümüzdeki devrimin niteliği konusunda apayrı görüşler taşıyan, ayrı hedefler saptayan temel sloganları ayrı olan çevrelerin eylemde bir araya gelebilmeleri olanaksızdır. Gelseler bile, bu, binde bir, zoraki, ve eylemden sonra birlik doğrultusunda kalıcı hiç bir şey amaçlamayan gelip geçici bir şey olur.

Her şey pratikte olup bitecektir ama, bir eylem kılavuzunun, bilimsel sosyalizmin, ışığı altında. O halde eylemde birliğin, örgütsel birliğe ulaşması, ideolojik ayrılıkların örgütsel birliği olanaklı kılacak düzeye indirilmesine, başka bir deyişle temel teorik konularda örgütsel birliği olanaklı kılacak düzeyde birleşmeyi sağlamaya dayanmaktadır.

Proletaryanın partisi içinde, herkes, her konuda, birbirinin ağzına tükürmüş gibi, aynı lafları edecek, aynı görüşte olacak değildir.

Böyle bir şey tasarlamak, cansız, hareketsiz, hantal bir gövde tasarlamaktır. Proletaryanın partisi böyle bir şey olamaz. O'nun içinde, örgüte güç kazandıracak, her adımda devrimimizin önüne çıkan sorunları çözümler getirecek sonuçlanacak ve hareketi ilerletecek nitelikti fikir tartışmalarına yol açan her zaman bazı geçici görüş ayrılıkları olacaktır.

Fakat bu, bizlerin, (birliği sorun edinen yakın çevrelerin) şimdiden birincil ya da ikincil olsun, çeşitli konulardaki görüş ayrılıklarımızı asgarî düzeye indirme, bu konularda sağlanabildiği kadar gerçekten doğru tek bir görüşte birleşmeyi sağlama çabaları içine girmememizi getirmez. Tam tersi böyle bir çaba içine girmek görevdir. Bu da karşılıklı tartışmayla olur; devrimcilere yakışır bir biçimde tartışmayla.

Devrimcilere yakışır bir biçimde tartışmadan neyi anlıyoruz?

Bir kez, kiminle tartışıyor olursan ol, tahrifat yapmayacaksın! Ne eleştirdiğin kişi ya da çevrenin görüşlerinde, ne de kendi görüşlerini doğrulamak, karşı tarafın görüşlerini çürütmek için ustalardan aktardığın alıntılarda bu yola baş vurmayacaksın. Yani, yer, zaman farkı gözetmeksizin bambaşka ortamda ve başka konular için edildiğine bakmaksızın gönlünce aktarmalar yapıp, bunları bambaşka durumlar için kullanmayacaksın. Hele, neden namaz kılmadığına gerekçe olarak Kuran'dan «sakın namaz kılma...» sözünü gösteren, fakat, «içkili iken» diye devam eden kısmını görmezlikten gelen Bektaşi gibi hiç davranmayacaksın. Bu bir...

İkincisi, özel olarak birlik diye bir sorundan hareket ettiğimize göre ve tartışmayı birleşebilecek yakın ve dost çevreler arası bir tartışma olarak ele aldığımıza göre uslubumuza, özellikle özen göstermemiz gererkir. Haklı, haksız. Ulu orta sövüp saymaktan kaçınmak, herşeye karşın dostluğu zedelememeye dikkat etmek, eleştiride edepli olmak gerekir. İlk tartışmada bir sonuç alınmayabilir ama, her şey ilk tartışmadan ibaret değildir. Başka tartışmalara

açık, dostça diyaloğu koparmayacak biçimde davranmaktır işin doğrusu.

Üçüncüsü, karşı tarafın görüşlerini, salt eleştirecek bir nokta aramak için okumamak, onları dikkatle inceleyip, ne dediğini sindirmek, kavramak ve eleştiri yönelteceksen, o sindirdiğin, kavradığın ve yanlış bulduğun öze yöneltmek ve bunun üzerinde durmak. Ayrıntıda ki yanlışları, özün yanlışlığının vurgulanmasını desteklemek için ele almak. Yoksa, özde değil de, yalnızca ayrıntı da olan bir yanlışın ayrıntı olduğunu belirtmek, bu ayrıntıyı sorunun özüymüş gibi göstermemek, böyle anlaşılmamasına ortam yaratmak şarttır.

Dördüncüsü, sana yöneltilen eleştiriler arasında haklı ya da doğru olanlar varsa, bunlar karşısında hıkır mıkır etmeden onları kabullendiğini belirtmek. Karşı tarafın yalnızca yanlış yanlarını değil, doğru yanlarını da belirtmek, ortak yanların önemini vurgulamak, bunları birlik doğrultusunda geliştirecek biçimde ön plana çıkarmak. Yani karşı tarafı yalnızca yanlışlardan ibaret saymamak...

Bunlar gibi daha bir çok nokta belirtilebilir. Fakat son olarak (önem bakımından sonuncu değil) bir şeyi daha belirtelim, karşı tarafın da senin gibi bu anlayışla hareket edeceğine güvenmek.

İşte bizim, devrimcilere yakışır bir biçimde tartışmadan anladığımız, kısaca budur...

Biz, işte bu anlayışımıza uygun davranmaya gayret ederek, «Devrimci Gençlik» (şimdi «Devrimci Yol»). «Emeğin Birliği» ve «Kurtuluş» dergilerine seri eleştiriler yönelttik. Konu, bilindiği gibi önümüzdeki devrimci adımın niteliği idi. Biz içtenlikle, (biz de dahil) bu çevrelerin konu üzerinde kolayca bir doğruda birleşebileceklerine inanıyorduk; bu nedenle o'nu ele aldık. Gerçekten de bu çevrelerin hiç birisi önümüzdeki devrimci adım olarak sosyalist devrim önermiyordu. O'na, birbirine çok yakın başka başka adlar vermekle birlikte, sosyalizme duraklamadan geçerken önümüzdeki adımın bağımsızlıkçı ve demokratik karakterlerini görüyorlardı. Bir farkla iki; «Emeğin Birliği»'nin demokratik devrim dediği şey, ötekilerden daha çok sosyalist devrimi andırıyordu.

Biz, bu çevreye yönelttiğimiz eleştiride işin bu tarafını özellikle belirttik ve ayrıntıda ki yanlışların, bazı kavram kargaşalarının bu özü doğrular yönde olduklarını gösterdik. Bunu yaparken, «Emeğin Birliği» nin satırları içindeki doğru saptamalara da işaret ettik, hatta onları ön plana çıkarmaya çalıştık. Ve zaten bunlara dayanarak, her şeye karşın, akıllıca bir tartışmayla önümüzdeki devrimin niteliği konusunda birleşebileceğimiz inancıyla işe sarıldık.

Gelgelim, bize verilen yanıt, (Yalnızca yazarı bağlamıyorsa) bu inancımızı yok etmediyse de hayli sarstı.

Hayli sarstı; çünkü Yazar, eleştiride devrimci tutumu, asgarî dostluğu bir yana atmış, her satırda ağız dolusu sövüp sayıyor bize. Yazının bilimsel bir eleştiri ile ilgisi yok; adeta bir küfürname. Yazar, kendisinden geçmiş, sövüp sayıyor. Besbelli ki, canı yanmış.

Bu denli feryat-ı figan, bu denli sövüp sayma, bir; can acısıyla kapılınan öfkeden, iki; gerçekleri gürültüye getirme telaşından ileri gelir, gelse gelse.

Buna kızmak olanaksız; ancak gülünebilir. Fakat, insanın, gülünç bir muhatabı olması istenilir bir şey değil. Gönül isterdi ki, karşısında akıllıca ve devrimci gibi tartışılabilen biri olsun.

İnancımızı sarsan ikinci nokta (tabii yalnızca yazarı bağlamıyorsa) bütün bu gürültüler için de, tersini savunmaya çalıştığı halde, yazı, demokratik devrim dediğin şeyin, aslında sosyalist devrimden başka bir şey olmadığını daha da belirginleştiriyor. Yani bizim savımızı doğruluyor; fakat bu can sıkıcı bir şey! Böyle olsun istemiyorduk.

Üçüncü nokta, doğrudan doğruya yazarın kafasıyla ilgilidir. Bizi, kafası hep kötülüğe çalışan bir hin oğlu hin gibi göstermeye çalışan yazarın ne yazık ki, kafası kötüye bile çalışmıyor. O, ne dediklerimizi anlıyor, ne de ustaların yazdıklarını. Yok, anlamak istemediğinden değil; gerçekten okuduğunu anlamıyor. Öyle alıntılar yapmış ki, Lenin'den, bazıları ilgisiz şeyler, bazıları ise (işe bakın!) bizi doğruluyor, o'nu yadsıyor! Fakat hiç de zevkli bir şey değil.

Söz konusu yanıtı, başka bir yazımızda ele alacağımızı söyleyerek bu yazıyı bitirelim. Yazık ki, bu konu bu kadar vaktimizi almamalıydı.

TERİMLER - KAVRAMLAR :

Anarşizm Nedir?

Somut koşulların doğru tahliline bilimsel devrimci bilgiyi ve yüreğini katarak vardığın sonuçla eylemini seçecek, onu örgütlü, tutarlı ve disiplinli bir biçimde uygulayacaksın. Unutmayalım, gerçek kahraman örgütlü halktır.

Anarşi Yunanca kökenli bir sözcüktür. Sözlük anlamıyla başsızlık, hükûmetsizlik, komutasızlık anlamlarına gelen anarşi ve ideolojik bir akım olarak anarşizm, başta devlet olmak üzere her türlü otoriteye, bireyin tam özgürlüğünü kısıtlayan her anlamda baskı kurumuna karşıdır. Anarşi, genişletilmiş anlamıyla ise kargaşa, düzensizlik, belli bir disipline bağlı olmama anlamlarına gelir.

Anarşi kavramı çok eski bir kavramdır. Tarih boyunca, düşünürler bu konu üzerinde durmuşlardır. Ancak anarşizm, 19. yüzyılın 40-60 yıllarında biçimlenerek bir ideolojik akım olarak ortaya çıkmıştır. Özünde bir küçük-burjuva sosyo-politik akımı olan anarşizmin felsefi temeli bireyciliğe, öznelciliğe (sübjektivizm'e) ve iradeciliğe dayanır. Anarşizm akımının 19. yüzyıldaki başlıca temsilcileri (Alman) Stirner, (Fransız) Proudhon, (Rus) Bakunin olmuştur. Bunlar, Marx ve Engels'in kurucuları oldukları Uluslararası İşçiler Birliği'nin (Enternasyonal'in) içinde Sosyalist Demokrasinin İttifakı adını verdikleri kendi gizli gruplarını kurarak marksizmin devrimci kuram ve taktik ilkelerine karşı çıkmışlardır. Ve özellikle, dönemin göreli olarak gelişmemiş kapitalist ülkeleri İspanya ve İtalya'da, bir ölçüde de Fransa'da etkinlik kazanmışlardır.

Marx ve Engels, daha sonra da Lenin anarşizme karşı dinmek bilmez bir savaşım yürütmüşlerdir. Onun küçük-burjuva ütopyacı niteliğini ortaya koyarak anarşistlerin benimsedikleri ilkelerin doğal sonucu olarak siyasal eylemsizliğe varmalarını, yığınlara her türlü siyasal savaşımdan el çekmeyi önermelerini şiddetle eleştirmişlerdir. Gerçekten, anarşizm, örneğin, «burjuva devletine karşı savaşım yürütmek bu devleti tanımak anlamına gelir» diyor dolayısıyla da işçilerin siyasal bir parti halinde örgütlenmemeleri, hiç bir türlü siyasal eylem yürütmemeleri gereğini savunuyorlardı. Yapılacak ilk ve tek iş devleti, her türlü otoriteyi yıkmak, her türlü baskı kurumunu ortadan kaldırmaktır onlarca. Anarşistler giderek, marksist proletarya diktatörlüğü kavramına da karşı çıkıyorlardı «Ya dehral devleti yıkmak, ya da elini kolunu bağlayıp oturmak!»

Buna karşın, 19. yüzyılın anarşistleri gene de kollarını bağlayıp oturmadılar. «Mevcut sömürü düzenini değil de, bu sömürü düzeni ile en enerjik biçimde savaşan örgütün kendisini (yani Enternasyonal'i) yıkmayı hedef aldılar. Yani anarşistler her türlü merkeziyetçiliğe, bir örgüt içindeki demokratik santralizme de karşıdırlar. Elbette ki marksist-leinistler de, sosyalistler de her türlü anarşizme ve anarşiye şiddetle karşıdırlar. Marksist-leninistler için ilke, sınıf mücadelesini yönlendiren, yığınlara dayanan bir örgüt çatısı altında disiplinli bir mücadeledir.

Anarşizm, çeşitli burjuva partilerin politikacılarına karşı güvenlerini yitirmiş ama kendilerini örgütlü bir sınıf mücadelesine doğru götürecek doğru bir yolu bulamayan, gelişen büyük burjuvazinin ekonomik baskısı altındaki, ezilmiş ve umutsuz halk yığınlarının, köylülüğün ve kent küçük-burjuvazinin ruhsal eğilimlerini dile getiriyordu. Ve küçük-burjuvazinin sınıfsal niteliklerini taşıyordu. Anarşizmin aşırı bireyciliği, mutlak kişisel özgürlük savunuculuğu, her türlü otorite ve disiplinin kaldırılması özlemleri yanında, eşitsizliği, baskıyı, sömürüyü de çok keskin biçimde eleştirmesi, ateşli bir sosyalizm propagandası, yapması, dünya devrimine, eski toplumun tüm kurumlarını yıkmaya çağrıda bulunması bu yüzdendir.

Tarihsel konumunu kısaca özetlediğimiz anarşizm, akım olarak, işçi sınıfı içinde pek geniş bir yayılma gösterememiştir, gösteremezdi de.

Anarşist ideolojiye karşı yorulmaz bir savaşım yürüten Lenin'in, böyle açığa çıkmış anarşizm akımlarından çok, «gerçek» ve «devrimci» marksizm kisvesi altındaki anarşist ve anarşizan görüş ve eylemlerin yayılmasına karşı daha büyük bir enerji ve şiddetle savaşması gerekmiştir. Lenin'in dediğine göre **«bolşeviklik, anarşizme yaklaşan ya da ondan bir şeyler kapan, ama işin özünde her zaman, tutarlı bir proleter sınıf savaşımının koşullarına ve gereğine yan çizen küçük-burjuva devrimciliğine karşı uzun yıllar süren bir savaşım içinde büyümüş, oluşmuş ve pişmiştir.»**

Lenin, özellikle **Sol Komünizm** adlı önemli yapıtında, anarşist görüşlerin, deneyden geçmemiş, bilgisi sınırlı devrimci hareketlere musallat olan bir hastalık («Çocukluk Hastalığı») olduğunu ve sol sekter lafazanlık biçiminde belirdiğini, neden, sonuç ve çareleri ile göstermiş, teorik, pratik, taktik birliğin merkezi olarak yığınlara dayanan, onlardan esin ve güç olan bir örgütün yani partinin rolünü ve önemini vurgulayarak belirtmiştir.

Devrimci, devrimci mücadelesinde her türlü eylem biçimini kullanacaktır. Ancak, baş vurulacak eylem biçimi, ânın somut koşullarının tahlilinden, geçmiş deneylerin derslerinden, halkın özlemlerinin ve öne sürülen eylemi benimsemesinde etken olacak bilinç düzeyinin doğru değerlendirilmesinden çıkaracaktır. Bu eylem, ancak, örgütlü, sistemli ve plânlı bir savaşım stratejisinin gereklerini yerine getirme biçiminde uygulanırsa başarıya ulaşabilir. Yoksa yığınlardan kopuk, ânın somut koşullarını, hedefe giden yolda geçirilmesi zorunlu aşamaları göz önünde bulundurmadan yapılan, belli bir disipline bağlı olmayan ferdî, sporadik (yer yer batıp çıkan) çıkışlar devrimci harekete yarar değil zarar getirir. Karşı-devrimin işine yarar. Karşı-devrim kesinlikle bunun bilincindedir.

1970 öncesinde, **Türk-Solu** ve **Aydınlık Sosyalist Dergi** çevreleri gençlik hareketlerini doğru bir raya oturtacak bir merkez oluşturabiliyorlardı. Ancak, 12 Mart öncesinde bu merkezin siyasal, düşüncel etkinliği kasıtlı olarak kırılmaya çalışıldı. İdeolojik mücadeleyi yeterince bilmeyen, uzun soluklu savaşıma sabrı ve yığınlara olan inancı yetmeyen, sıcak «devrimci» yöntemlerden başkasını tümden küçümseyen ekipler tarafından da bilerek ya da bilmeyerek buna çanak tutuldu.

Beri yandan da Demirel'in ünlü «sol'u sağ'a kırdırma politikası» ustalıkla uygulandı. Gençler şiddet hareketlerine aynı yöntemle karşılık verme durumuna itildiler. Can kaygısıyla kitle örgütlenmesine boş verip sarılanlar silâha sarıldı. Ve «anarşi ortamı» adı takılan duruma varıldı.

Bugün de aynı şeyi görüyoruz. Sonuçları-na, yöntemlerine bakılırsa sonuç, sol için çok daha kıyıcıdır. Faşizm gizlenmeye dahi gerek görmeden ortada kol geçmektedir. Her yönüyle batağa saplanmış, işbirlikçiler temsilcisi bir iktidarın faşist uygulamalardan başka çaresi yoktur. Faşizm bu durumun sürmesinden yanadır, bu durumun sürmesinde çıkarı vardır.

Bu durum karşısında, «yapma, etme»yle sonuç alınamıyor. Arkadaşı, kardaşı, kentlisi, köylüsü ve kendi canı ölümle burun buruna olan kişiler içinde meşru savunma sınırlarını aşanlar, devrimin «nihaî amaçlarının» buyruğunu dinlemeyenler giderek artıyor. Ancak her durum ve koşulda bilimin buyruğunu ve doğru yolu bıkmadan usanmadan ortaya koymak da bir görevdir. Ne var ki, bu buyrukları ortaya koyanların da ideolojik, örgütsel bir otoriteleri yok. Karşı-devrim, faşizm, anarşiyi kasıtlı olarak körüklüyor. Yani solun ideolojik ve stratejik otoritesinin merkezleşmesini ve etkinlik kazanmasını tüm olanaklarıyla önlemeye çalışıyor.

Bu durumda Türkiye solu mutlaka toparlanmalı, anın görevi olan emperyalizmin faşizmine karşı eylem birliğini ve bu birliği sağlayacak ideolojik otoriteyi mutlaka kurmalıdır, en geniş biçimde birliği sağlamalıdır. Faşizme en çok hedef olanlara sahip çıkmalı, özellikle de kamu oyunun sahip çıkmasını her çareye baş vurarak mutlaka sağlamalıdır. Anın görevini doğru tayin edemeyip, koşulları, özellikle kuvvetler dengesini hesaba katmadan yalnız bir tek eylem biçiminin cazibesine kapılmak, aynı zamanda bizi gerekeni yapmaktan alakoyduğu için de bir sapmadır; ama anın görevini görüp de bu yolda tüm olanaklarını seferber edememek de görevi savsamak ve hatta savsaklamaktır.

Ülkemizdeki devrimci potansiyel faşizmin üstesinden gelecek güçtedir. Ancak somut koşulların doğru tahliline bilimsel devrimci bilgiyi ve yüreğini katarak vardığın sonuçla eylemini seçecek, onu örgütlü, tutarlı ve disiplinli bir biçimde uygulayacaksın. **Unutmayalım, gerçek kahraman halktır.** İşçi sınıfının önderliğindeki halkın benimsemeyeceği ve katılmayacağı eylem başarıya ulaşamaz. Hangi eylem biçiminin koşullarda ve ne zaman uygulanacağını saptamamıza yardımcı olacak bilim de tüm siyasal örgütlerin emrindedir, yeter ki faşizme karşı güçlerini birleştirsinler.

TUSTAV

MESS GREVİNİN ÜÇÜNCÜ AYINDA

İŞÇİLER GREVDE PATRONLAR SALDIRIYOR

Egemen güçler MC'yi hortlattıktan sonra büyük sanayi burjuvazisinin meslek örgütleri işçi sınıfının ekonomik mücadelesine daha pervasız saldırmaya başladılar.

Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) Genel Sekreteri Rafet İbrahimoğlu, son günlerde üyesi olan işveren sendikalarına gönderdiği yazıda, genel greve gidilmesi halinde alınacak sert tedbirleri, meydan okur bir uslupla bildirme yoluna gitmiştir. Bilindiği gibi, Türk - İş Genel Başkanı Halil Tunç'un Genel Grev çağrısı, bu Konfederasyonun son toplantısında kabul edilmemişti. Aslında bu çağrı CHP - AP koalisyonu gibi gerici bir hedefe yönelikti, bunun yanında Türk - İş'teki çatırtıları onarma yolunda içe dönük bir amaç taşıdığı da belli oluyordu.

Büyük patronların en üst örgütü TİSK, Türk - İş'in Genel Grev hakkındaki bu olumsuz kararını beklemiş, yukarda söz konusu ettiğimiz yazıyı ondan sonra basına duyurmuştur. Yazı patronlara moral, işçi sendikalarına göz dağı verir bir tonda kaleme alınmıştır.

Bu uzun yazı ile TİSK, üyesi işveren sendikalardan, kanunsuz genel greve katılan işçilerin derhal tesbitini istemekte, çalışmadıkları sürelerde kesilen ücretlerden söz etmekte, iş akitlerinin ihbarsız, kıdem tazminatsız feshedilmesini istemekte, genel greve katılan, katılmayı teşvik eden ve zorlayanlar hakkında ağır cezaları sıralamakta, bu kimselerin derhal savcılığa ihbarını şart koşmakta, işverenlerin maddî ve manevî zararlarını genel greve karar verenlere ve buna katılanlara tazmin ettireceğini bildirmektedir.

TİSK bu yazısında genel grevin sadece ülkemizdeki «sosyal huzur ve işyerlerindeki çalışma barışı»nı değil «millî ekonomiyi ve hürriyetçi parlamenter demokratik rejimi» hedef aldığını belirterek «bu tür yasa dışı davranışlara» enerjik bir çıkış yaptığı inancındadır. İşverenler, Türk - İş'in son olumsuz kararına rağmen genel grevin işçilerin yasal bir hakkı olduğu yolundaki görüşleri çürütmeye özel bir önem göstermektedirler. 15/16 Haziran geleneğini güçlenerek sürdüren Türkiye işçi sınıfı hareketinin bir genel grevi yapma ihtimali dahi işbirlikçi sanayi burjuvazisini çileden çıkartmakta ona karşı şimdiden engel olmaya çalışmaktadır. Genel grev hakkına bir takım yasal engeler çıkarmak olanaksız değildir. Ama işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin meslek örgütleri olan sendikaların, siyasal hedefler uğruna bir genel grev yapmasını önleyecek hiçbir güç bulunmamıştır. Yeter ki üretimi ellerinde bulunduran işçi sınıfımız birlik ve dayanışma ile en uygun zamanda doğru bir hedefe yüksek bir siyasî bilinç ve kararlılıkla yürüyebilsin. 15/16 Haziran ve DGM'ye karşı direniş ile verilen iki başarılı sınav patronların yüreğine korku salmaktadır.

TİSK'İN DOLAYLI HEDEFİ

Türkiye İşverenler Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) Genel Sekreterinin bu yazısının arkasında, MESS grevlerini yürüten DİSK'in en güçlü sendikası Maden - İş'e karşı da dolaylı bir tehdit vardır. 1960'lardan beri İstanbul'daki işçi sınıfının en savaşkan kesimini oluşturduğu bilinen bu iş kolundaki işçilere TİSK bir yandan şimdiden genel grev konusunda göz dağı vermek istemektedir. Öte yandan da TİSK, Madenî Eşya Sanayicileri Sendikası (MESS)'in son günlerde işçilere karşı giriştiği propaganda saldırısını dolaylı yoldan desteklemek amacını da gütmektedir.

Çünkü MESS, TİSK'in altı kurucusundan biridir ve bu konfederasyona yılda 1 milyon 200 bin lirayı aşkın aidat ödemektedir. TİSK doğal olarak, MESS'e aktif bir biçimde sahip çıkacaktır.

Grup sözleşmesi formülü sanıldığı gibi ilk defa MESS'in Maden - İş'e dayattığı bir toplu sözleşme yöntemi değildir. Bu yöntemi TİSK, 1976 Nisanında yaptığı genel kurulunda raporu ile üye sendikalara önermiştir. Bu rapor ile TİSK ücretlerin dondurulmasını istemekte ve toplu sözleşmelere devletin müdahalesini önermektedir. Kuşkusuz bu müdahale sermayenin sömürüsünü sürekli hale getirecek ve kapitalizmin ekonomik bunalımları kamu yararı yaftası ile işçi ve emekçi sınıfların sırtına yüklenecektir.

Siyasal iktidarlar, seçim kaygıları ile, toplu sözleşmelere devleti taraf olarak katmaya yanaşmazlarsa TİSK'in buna karşı önerdiği çare iki aşamalıdır: önce adım adım sendikalar grup sözleşmelerine zorlanacak, sonra da bunlar giderek işkolu düzeyinde sözleşmelere dönüştürülecektir.

Patronların en üst örgütünün gücü küçümsenmemelidir. Bu, sadece MESS gibi önemli işveren sendikaları yanında onyedi işveren sendikasının büyük aidat katkılarına dayanmamaktadır. Türkiye'de işbirlikçi sermayenin en büyük arpalığı olan devlet, burada patronların sendika konfederasryonu TİSK'e de ayrıca katkıda bulunmaktadır. Hem de yasa dışı yoldan. Bunun yolu yordamı bulunmuştur. Sendikalar kanununun yasaklayıcı hükmüne rağmen, kamu iktisadi kuruluşları, 1973 öncesinden beri bu işveren sendikalarına üye kaydedilmiş ve bu devlet kuruluşlarının devlet bütçesinden yüklü bir işveren sendikası aidatı ödemeleri kabul edilmiştir. Böylece işbirlikçi sınıfların iktidarları büyük çoğunluğu ile halkımızın vergileri ile oluşturulan devlet bütçesindeki fonlarla işbirlikçi sınıfların sendikal örgütlerini de destekleme yolunu bulmuşlardır. Milyarlara ulaşan bu fonlar şimdi öyle bir birikim noktasına gelmiştir ki örneğin MESS'e karşı sürdürülen yaygın Maden - İş grevinde işçi sınıfımıza karşı patronların elinde etkin bir grev kırıcı silah olarak kullanılabilecektir. Bir işçi sendikası federasyonunun 30/40 işyerinde toplu sözleşme yapmasını dayatmak, gerektiğinde koşullar elverişli olmadığı halde sendikayı greve sürükleyerek onu mali çöküntüye uğratmak tehdidini de taşır. Patronlar, oyunu uzun erimli ve büyük oynamaktadır. İşçi sınıfının ekonomik ve siyasal mücadelesi de bu büyük oyunları engelliyecek kapsamda olabilmelidir.

TİSK'in grup sözleşmeleri yolundaki ilk denemesi, Türk - İş'e bağlı Teksif Sendikasıyla yapılmıştır, bundan sonra DİSK'in en güçlü sendikası Maden-İş'e el atılmıştır. Şimdi MESS yöneticilerinin birkaç defa değiştirdikleri koşullar ile Maden - İş grup sözleşmeleriyle dize getirilirse, işveren sendikaları diğer işçi sendikalarına, grup sözleşmelerini daha kolaylıkla kabul ettirebileceklerdir. Bu noktadan kalkarak patronlar, ulusal düzeyde işkolu sözleşmelerine geçme olanağına da kavuşmuş olacaklardır. Bu sadece işçi sınıfına değil orta sanayiciye de yönelik ciddi bir tehdittir.

Maden - İş'in MESS grevi bu nedenlerden ötürü önemlidir. Ve siyasi düşüncesi ne olursa olsun tüm demokrat, ilerici, devrimci güçler tarafından desteklenmektedir. Gazetemiz bu yüzden bundan önceki sayılarında, bu dayanışmaya ambargo koymaya çabalayan «ilerlemeci» çizgisindeki bazı davranışları eleştirmiştir.

İŞ KOLUNUN ÖNEMİ

Evet, iki buçuk aydan beri sürdürülen bu grev önemlidir. 40.000'e yakın işçiyi kapsamaktadır ve Türkiye'nin en büyük grevi boyutuna ulaşmıştır. Daha 14 işyeri için grev kararı alınmıştır, bu daha da yaygınlaşabilir.

Türkiye ölçülerine göre en büyük üretim birimlerinin bulunduğu bu işkolunda, işçi sınıfı militan bir mücadele sürdürmektedir. Bu kesimde, 1970 öncesi ve sonrası grevlerinde, direnişlerinde zenginleşmiş bir mücadele geleneği yaşamaktadır. Sadece 1976 yılında, DGM direnişi dışında, 22'si oturma grevi olmak üzere 45 yasadışı eylem yapılmıştır.

Aralarında en büyükleri olan Profilo, Arçelik, Presiz, Estaş'ta elektrikli ev aletleri, Oyak - Renault ve Tofaş'ta otomobil, Türk Philips, Bekoteknik, Ratel'de radyo ve televizyon, Ereğli Demir Çelik'te demir ve çelik mamulleri üretiliyor. Son günlerde bunlara Türk Demir Döküm ve Mekanik İmalât Fabrikaları, Beldesan, Vohler, Atlı Zincir, Elba, Voltaj Sanayii, E.C.A., Ferdöküm ve diğerleri katılmıştır.

Bu fabrikalardaki grev dolaylı olarak büyüklü, küçüklü yüzlerce işyerini etkilemektedir.

Denebilir ki, çalışanların aileleriyle birlikte yüzbini aşkın insanı doğrudan doğruya, yan sanayilerdeki çalışanların aileleri de düşünülecek olursa daha yüzbinlerce kişiyi dolaylı yoldan etkilemektedir.

İŞBİRLİKÇİ SERMAYENİN KALELERİNDEN İŞÇİ SINIFINA SALDIRI

Yukarıda kodamanları sayılan işyerlerinin büyük çoğunluğu işbirlikçi sermayenin en ünlü ve en büyük madeni eşya fabrikaları. ABD, AET ve Japon emperyalistlerinin tekelleriyle işbirliğinde kurulmuş, ithal girdileriyle çalışan, montajcı nitelikleri ağır basan fabrikalar. MESS'e üye olan orta büyüklükte fabrikalar da var. Ve bunların çevrelerinde yan sanayi nitelikte küçük fabrika ya da atölye ile yaygın bir geri üretim ağı.

Türkiye'deki yabancı sermayenin yüzde otuz dan fazlası elektrik aletleri, elektronik ve otomotiv sanayilerinde ve bunlar en büyük montajcı firmalar arasındadır. Kuşkusuz bu firmalar çevresindeki yan sanayi ile daha geniş bir alanı denetlemekte.

En üst işveren kuruluşu olarak TİSK ile onun en güçlü işveren sendikası MESS neden bu alanı seçti ve neden grup sözleşmesi dayatması ile işçilerin sınıf sendikacılığına daha şiddetli saldırıyor, yukarıdaki gerçekler ışığında daha iyi anlaşılıyor.

TİSK, bir yıl önce gündeme aldığı grup sözleşmesi yöntemi ile milyarları bulan grev kırıcı fonları ile işbirlikçi sermayenin en kodamanları olan büyük fabrikalar hesabına MESS'ten sadece işçilere saldırmamaktadır. Bu saldırı iki yönlü işleyecektir. Bir yandan, işçi sınıfının özellikle büyük fabrikalarda, işyeri düzeyinde sağladıkları ileri ekonomik ve sosyal kazanımlar törpülenecek, işyeri düzeyindeki toplu sözleşmeler ortadan kaldırılarak işçilerin sendikal hareketliliği önlenecektir. Bu, patronlara, ilerde iş kolu düzeyindeki 2 - 3 yıl süreli toplu sözleşmeler yapma rahatlığını da sağlayabilir.

Yabancı sermayenin bulunduğu yüksek kârlı büyük fabrikalarda Maden - İş'in işçilere Türkiye ortalamasının üstünde ücretler sağladığı bilinmektedir. Oysa bu alandaki orta ve küçük sanayii kuruluşları için aynı ücret düzeyini tutturmak zordur. Buradan hareketle TİSK ve MESS, grup sözleşmelerinde başarılı adımlar olanağına kavuşurlarsa bu olay giderek işbirlikçi büyük sermayenin orta ve küçük sanayii kuruluşlarını ortadan kaldırma ya da yutma sürecini hızlandıracaktır. Bunu tahmin etmek kehanet değildir. Bu, kapitalizmin değişmez büyüme eğilimidir. Bu gelişimde en büyük paya emperyalist tekeller el atmış olacaktır. Bu yüzden işçi sınıfının MESS'e karşı mücadelesi sadece patronlara karşı değil emperyalizme de karşı bir sınıf mücadelesi niteliğindedir.

Geçen hafta MESS, 2. MC'nin kurulması ile Maden - İş'e karşı mücadelesini yağunlaştırdı ve grevdeki işçilerin aklını çelmek için onların ev adreslerine yeniden demagojik mektuplar göndermeye başladı. Maden - İş MESS'in entrikalarını sergileyen gizli toplantı tutanaklarını açıkladıktan sonra MESS işçilere postaladığı yazıda çeşitli noktalarda vaatlerde bulunmakta ve tehditler savurmaktadır. İşçiler, bu yazıları toplu bir biçimde grev yerlerinde yakmaktadır.

Şimdi özellikle güçlü patronların genel seçimlerle girilen yeni iktidarı ve yeni zamları bekleme politikası sona ermek üzeredir. Döviz, kredi sorunlarında bazı ilerlemeler sağlanınca, bunlar kısa sürede açıklanması beklenen yeni zamlarla birlikte mamul stoklarını piyasaya sürme olanaklarına da kavuşacaklardır. O zaman MESS, gizli oturumlardaki entrikaların tezgâhlamaya başlıyarak Maden - İş'i istediği şartlarda bir grup sözleşmesine mecbur edeceğini hesaplamaktadır.

Kanımızca bu konuda Maden - İş'i desteklemede her kuruluş ve çevreye görev düşer. Ama kuşkusuz en etkin dayanışma, işçi sınıfının diğer iş kollarında disiplinli ve kararlı bir biçimde yürütebileceği dayanışma eylemleridir.

Kazanılacak ekonomik haklar, 2. MC'nin çalıştırmaya başladığı devalüasyon, pahalılık ve karaborsa ile önemli bir bölümü daha şimdiden işçinin cebinden geriye alınmıştır. Fakat işçi sınıfımızın elde ettiği sınıf mücadelesi deneyi daha şimdiden geleceğe yol gösterici dir.

EMEKÇİ

ÇIKTI

ÜÇ AYLIK SİYASİ DERGİ

- M. Belli'nin Ankara Konuşması...
- Kürt Sorunu Üzerine
- Oligarşi Sorunu
- AFRİKA :

Dünya Devriminin nabzının attığı yer

Adres : Ticarethane Sok. No: 12/7-A Sultanahmet/İST.

Ankara : P.K.: 264 Kızılay/ANKARA

Nitekim Tenk Geldi

«Bağımsız Türkiye» Çin'deki gelişmeleri değerlendirirken bugünkü Çin iktidarının «dörtlü çete» diye adlandırdığı Şangay fraksiyonunun tasfiyesini bir sağa kayış ve teknokratların üstün geldiğini belirtti ve 'sol' fraksiyon tarafından daha önce görevden uzaklaştırılan Teng Siao Ping'in yıldızının yeniden parlayabileceğine dikkati çekti.

Bizim amacımız elbette ki yeteri kadar bilmediğimiz ÇKP'nin içinde çatışan fraksiyonlar hakkında hüküm vermek değildi. Biz sadece yerli Pekincilerin Teng gözden düştüğü zaman ona yayın organlarında sövmelerinin, Teng'in içinde bulunduğu fraksiyon üstün gelince de «Çin'de proletarya kazandı» gibi başlıklar atarak bayram etmelerinin nasıl proleter devrimci ağır başlılığı ile bağdaşmayan ve gülünçlük derecesine varan bir papağanlık olduğuna dikkati çekmekti.

Evet, bizim yerli Pekinci basına göre bundan iki yıl önce Teng gittiğinde bir hain tasfiye olmuş ve «proletarya kazanmıştı». Şimdi Teng geldi ve Mao'nun sağlığında on yıl süreyle Çin'de belli başlı kararları almış olan Mao'nun eşinin de bulunduğu grup zindandadır, ve tabii gene kazanan «proletarya»dır.

Türkiye'nin işçileri ve köylüleri böyle saçmalıklarla aldatılamaz.

Düşünmeyi belli bir merkeze bırakıp da papağanlıkla yetindin mi böyle gülünç durumlardan kendini kurtaramazsın.

Bir Söylenti

Ülkü Ocaklarının bir yanıyla yasal, öteki yanı ile yasa dışı örgütler oldukları herkesce bilinir. Faşist komandolar silahlıdırlar. Bu tek başına yasa dışı bir durumdur. Bunlar silahı sağlamak için gene yasa dışı bir faaliyet olan kaçakçılık şebekelerinden yararlanırlar. Bununla da kalmayıp kendilerinin bu cinsten şebekeler kurdukları olmuştur.

Ülkü Ocaklarının para kaynaklarının nereden geldiği de artık sır değil. Bağış adı altında şantaj ve tehdit yoluyla iş sahiplerinden para topluyorlar. Elbette ki bilmediğimiz gizli kaynaklar da yok değil.

Kısaca ülke düzeyinde örgütlenen ve bir yabancı tahminine göre militan sayısı üç yüzbine varan ve binyüzonbirinci ocağını geçenlerde açan faşizmin üniformasız vurucu gücü niteliğindeki bu örgüt amacına ulaşmak için siyasi cinayetten kaçakçılığa, şantajcılığa kadar varan her türlü yasa dışı hareketi kendisi için meşru saymaktadır.

Öte yandan bu Ülkü Ocakları örgütünün başbuğu Türkeş'dir. Bunu gizlemiyorlar. Kurt gibi ulumaları yanında başta gelen sloganları «Başbuğ Türkeş» dir. Türkeş ise aynı zamanda İkinci MC koalisyonunun ortağı olan MHP'nin lideridir. Bu durumda MHP ile Ülkü Ocakları arasındaki bağlantı apaçıktır. Ülkü Ocaklarını Türkeş'in partisinin silahlı milisi sayabiliriz.

Bu Türkeş'in MHP'si hükümet kurulurken yapılan pazarlıklarda beş bakanlık ele geçirdi. Gümrük ve Tekel Bakanlığı bunlar arasında. Bu MHP'li Gümrük ve Tekel Bakanının başa geçer geçmez ilk icraatı tekel maddelerine çoğu yüzde yüzü bulan kıyasıya bir zaman getirmek oldu. Bu zam sonucu hazinenin 8 milyar Türk Lirası kar edeceği söylenir. Ama kâr öyle anlaşılıyor ki, kâr edecek olan yalnızca hazine değil.

Yaygın bir söylenti var: deniyor ki MHP'li Gümrük Ve Tekel Bakanı zam yapacağını kamu oyuna ilan etmeden önce ülküdaşlarının kulağını bükmüş ve bunlarda atik davranarak pek büyük miktarlarda tekel maddesini zamanında istif etmişlerdir. Böylelikle ülküdaşların örgütlerine, belki de partinin kasasına hatta kendi kişisel ceplerine de büyük paralar akıtılmıştır.

Bu bir söylenti ama biz böyle şey olamaz diyemeyiz. Cinayet konusunda silah kaçakcılığı konusunda şantaşçılık konusunda yasa dışına çıkanlar istifcilik yoluyla menfaat sağlamak konusunda niye yasa dışına çıkmasınlar?

TKP'nin Tarihsel Konumu

Emekçi Yayınları

Fiatı : 20 TL.

Adres : Ticarethane Sok. No: 12/7 - A Sultanahmet/İST.

Maputo ve Afrika'nın Güney Bölgesinde Devrim

Pek iyi bilindiği gibi Birleşmiş Milletler Konferansları biçimselliğin bataklığına batmada birebirdir. Yirmidört ülkeyi içeren Sömürgeciliği Tasfiye Komitesi ile yirmibeş ülkeyi içeren Namibya Konseyi tarafından düzenlenen Zimbabve ve Namibya Halklarını Desteklemek için Uluslararası Konferans bu bakımdan bir istisna olmadı.

Bununla birlikte Birleşmiş Milletlere özgü olan müzakere yöntemlerinin ve kullanılan diplomatik dilin ağırlığına karşın, MAPUTO Konferansı Afrika'nın güneyinde kurtuluş hareketlerince benimsenecek olan strateji ve dolayısıyla Afrika devletlerinin Afrika Birlirği Örgütü (ABÜ) içinde oynacakları rol ile ilgili olarak önemli tartışmalara sahne oldu.

Burda yeni bir şey yok, şu farkla ki bu kez karşılaşma açıkca oldu. Bu da iki nedenden ötürü. Birincisi Konferans Mozambik'de Rodezya'nın ve Güney Afrika'nın sınırlarında toplanıyordu ve kurtuluş stratejisi ustası olarak kabul edilen Frelimo hükümeti ev sahibi durumdaydı. İkincisi, Konferans batının Zimbabve ve Namibya'ya karşı çifte diplomatik taarruzu ile aynı zamana geliyordu. Batılı büyük devletler Güney Afrika'daki Vorster rejimine zaman kazandırmak için Birleşmiş Milletler Genel Ansamblesinin bu rejime karşı kararını erteletmişler idi, ve başlangıçta MAPUTO Konferansından uzak durmaya kararlıydılar.

Sonunda gelip olanca güçleriyle Konferansa katıldılar. Münavebeli çalışan iki ekip halinde gelmişlerdir. Namibya ile ilgili görüşmeleri güvenlik konseyinin beş üyesi yönetiyordu (Konferans süresince bunlara «beşli çete» dendi.)

BATILILARIN MANEVRALARI

Demek ki batı MAPUTO'ya Vorster ve Shimit'e karşı güttüğü diplomasiyi meşrulaştırmak ve daha sert önlemlere karşı çıkmak amacıyla geldi. Batılı diplomatların başını çeken tartışmasız ABD Büyük elçisi Andrew Young oldu. Bu zat toplantı sırasındaki sayısız konuşmalarında, yaptığı basın toplantılarında ve Konferans kulisinde ikili görüşmelerde Afrika devletlerini üç şeye inandırmaya çalıştı: Amerika'nın Afrika politikasının gözden geçirilip değiştirildiğine; kendisinin Amerikalı siyahların hakları için savaşan bir militan olduğuna dolayısıyla Afrikalıların istemlerini savunduğuna; Güney Afrika'da eşit haklar sağlamak için Amerika'dakine benzer mücadele yöntemlerinin uygulanabileceğine ve şiddet yoluna başvurmanın zorunlu olmadığına. Güney Afrirka'da devlete karşı mücadelenin yalnızca eşit haklar için mücadele olmadığını iktidarın ele geçirilmesinin sözkonusu olduğunu Konferansa hatırlatan Afrika Ulusal Kongresi (ANC) oldu.

Bununla birlikte Young'un çabaları amacına ulaşmıştır: Birçok Afrika devletinin katılmaya başladığı tufanı o kanallara akıtabildi. Konferansın önünde şu ikilem vardı: silahlı savaş mı yoksa müzakere mi ve birçok Afrika devleti (Malavi, Fildişi Kıyısı, Sudan gibi batıcı iktidarlar başı çekmek üzere) batı önerisini benimsediler.

Cezayir delegesi Mahmut Sahmun'un belirttiği gibi Zimbabve ile ilgili olarak bugün yürütülmekte olan diplomatik manevra karanlıkta kalmaktadır. «Beşli Çete» tarafından sürdürülen Namibya ile ilgili gizli görüşmeler için de aynı şey söylenebilir.

Amerikan temsilcisi Andrew Young'un önüne koyduğu ikilemin sahte bir ikilem olduğunu kurtuluş hareketlerinin temsilcileri açıkladılar: ya silahlı savaş ya müzakere diye zorunlu bir tercih söz konusu olamaz. Hem silahlı savaş hem müzakereler aynı anda sürdürülebilirdi. Vietnam örneği, Mozambik ya da Gine Bissau örnekleri iki mücadele biçiminin birbirini tamamlıyabildiğini kanıtlayabilmişlerdir. Gerçekte, deneyler göstermiştir ki emperyalist güçler müzakerelere oturmaya, ancak silahlı savaş alanında zaferi elde edemiyeceklerini anladıkları zaman yahut da başlayan bir silahlı mücadelenin daha geniş yığınları peşinde sürükleyerek bir halk savaşına dönüşmesini önlemeyi çıkarları emrettiği zaman razı olmuşlardır.